

SCHOONMAAKSTRESS

Praat
mee op
VIVAMAMA.NL

In paniek trap ik de stofzuiger aan en schreeuw bevelen

Tot voor kort was het bij ons thuis nooit een rommel. We waren sowieso weinig thuis en als we dan toch over de drempel van de voordeur stapten, doken we meteen ons bed in. Slapen en op naar de volgende dag. Zodoende bleef de keuken vaak onaangeraakt en de woonkamer schoon en leeg. Letterlijk. Na de verhuizing zaten we opgescheept met oud en te weinig meubilair. Tijd om te shoppen voor andere meubels hadden we niet. Een mens went aan die leegte. Dat, wanneer je zondagochtend keihard gaapt in de woonkamer, de slaap nog minutenlang door het huis echoot. Tijden zonder chaos. Met de komst van Irem is dat veranderd. Er weerkaatsen nu andere zaken tegen de kale muren. Gehuil, gelach, gekir en gegil. En bij binnenkomst struikel ik al over schoenen, reclamefolders, verloren sjaals en een poppenwagen. Voor het eerst slingert er van alles door het huis. Zuchtend loop ik hink-stap-sprong door de gang. Met een schuin oog kijk ik naar Irem. Wat is haar speelstatus? Heeft het zin om op te ruimen als het speelgoed er in *no time* weer ligt? De enige keer dat ik opruim, is wanneer mijn moeder komt. In paniek trap ik dan de stofzuiger aan en schreeuw bevelen naar de manschappen: "Irem, jij ruimt nu je blokjes op, je doet je puzzels in een doos en veegt die krentjes bij elkaar. Nils, lap de ramen! Dweil de vloeren! Ontkalk de badkamer! Nu! Nu! Nu!" Irem doet meestal alsof ze me niet hoort en zet nog een blokje op de stapel. Nils zegt niets. Die rolt alleen met z'n ogen.

Als mijn moeder aankondigt dat ze langskomt, geeft ze ons stiekem twintig minuten de tijd om op te ruimen. In die tijd zit ze met haar jas aan fluitend op de bank te wachten tot de bus komt. In die twintig minuten komen wij meestal niet verder dan het ophangen van de jassen en het afruimen van de tafel. Een enkele keer stelde mijn moeder voor dat ze anders de ramen wel wilde lappen of dat we de vloer eens onder handen zouden nemen. 'Gezellig samen poetsen' noemde ze dat. Onderwijl nam ze een slokje koffie. Voor haar is poetsen namelijk een hobby, voor mij een noodzakelijk kwaad. Zij kan schoonmaakdagen inplannen zoals wij dat met vakantiedagen doen. Mijn moeder is al een tijdje met pensioen en schept er de laatste tijd een satanisch genoegen in mij te wijzen op huishoudelijke tekortkomingen. "Ja mam, die ramen wilde ik eigenlijk net doen, maar jij moest zo nodig koffie komen drinken," zeg ik dan. Daar is niets van waar, want ik had die tijd willen benutten om tafelkleedjes te strijken of de voegen in de badkamer te witten. "Ach El, anders nemen we een glazenwasser en iemand die de boel hier een beetje bijhoudt," reageert Nils vervolgens. Dat kan. Maar we kunnen ook alles laten zoals het is en af en toe vragen of mijn moeder wil langskomen. Dan zijn in ieder geval de jassen opgehangen en is de tafel toonbaar. ●

Praat verder over de dagelijkse beslomeringen van Elvan op vivamama.nl. Je kunt Elvan ook volgen via twitter: twitter.com/ElvanB.